

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

25 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Dariusz Pawłyszcz

SSN Mariusz Załucki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 25 czerwca 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej Z. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 30 czerwca 2021 r., I AGa 91/19,
w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości "W." spółki akcyjnej
w W.
przeciwko Z. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,

1. oddala skargę kasacyjną;

**2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 7 500 (siedem tysięcy
pięćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Dariusz Pawłyszcz

Agnieszka Góra-Błaszczkowska

Mariusz Załucki

[SOP]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 września 2018 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądził od strony pozwanej Z. Sp. z o.o. z siedzibą w P. na rzecz strony powodowej syndyka masy upadłości W. S.A. w upadłości z siedzibą we W. kwotę 3 029 198,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Ponadto Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej koszty procesu oraz nakazał stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa określonej kwoty tytułem brakującej opłaty sądowej od pozwu od której strona powodowa została zwolniona.

Apelację od tego wyroku wywiodła strona pozwana Z. sp. z o.o. zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwo i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego za I instancję według norm prawem przepisanych.

Wyrokiem z 30 czerwca 2021 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację i zasądził od pozwanej na rzecz powoda koszty postępowania apelacyjnego. Sąd Apelacyjny podzielił i uznał za własne (art. 387 § 2¹ k.p.c.) ustalenia faktyczne oraz ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy. Ponieważ jednak na etapie postępowania apelacyjnego apelujący złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa polegającego m.in. na poświadczeniu nieprawdy w szeregu dokumentów, Sąd Apelacyjny zawiesił postępowanie w sprawie do czasu zakończenia postępowania przygotowawczego, które prowadziła Prokuratura Okręgowa w P. pod sygn. akt [...]. Po prawomocnym zakończeniu tego postępowania, Sąd Apelacyjny podjął zawieszone postępowanie cywilne.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku zauważył, że pomimo obszerności i wielości zgłoszonych zarzutów w istocie koncentrowały się one na zakwestionowaniu dwóch ustaleń: że strona powodowa w okresie od początku lutego do końca marca 2012 roku w ramach inwestycji „Kanalizacja obszaru Parku Krajobrazowego [...] i okolic Kontrakt VII - Zlewnia Oczyszczalni Ścieków w K. - zadanie 2 [...] wykonywała roboty jako podwykonawca M. sp. z o.o.

oraz ustalenia, że Z. sp. z o.o. jako Generalny Wykonawca udzielił zgody na zawarcie umowy podwykonawstwa z W. S.A. z siedzibą we W.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że pismem z dnia 2 kwietnia 2012 r. podpisanym przez prezesa zarządu M. adresowanym do prezesa zarządu strony pozwanej dokonano zgłoszenia firmy W. S.A. jako podwykonawcy. Treść pisma jest jasna, czytelna i w sposób dostateczny ujawnia jednoznaczny zamiar jego nadawcy aby dokonać zgłoszenia podwykonawcy i uzyskać zgodę Generalnego Wykonawcy na zlecenia wykonania części prac innemu podmiotowi. Treść oświadczenia została właściwie odczytana i zinterpretowana przez jego adresata, o czym świadczy odpowiedź na pismo udzielona 20 kwietnia 2012 r. w której działający w imieniu strony pozwanej prezes zarządu oświadczył: „wyrażamy zgodę na realizację prac przez firmę W. S.A.” W ostatnim zdaniu pisma Generalnego Wykonawcy wskazano: ”po podpisaniu umowy prosimy o dostarczenie kopii do naszej wiadomości”, ale przedłożenie kopii umowy zawartej z podwykonawcą pozostaje (zdaniem sądu drugiej instancji) irrelevantne dla skuteczności i ważności wyrażenia zgody.

Sąd drugiej instancji podkreślił, że W. S.A. był zgłoszonym i zaakceptowanym podwykonawcą M.. W aktach sprawy znajduje się umowa o podwykonawstwo zawarta między M. a stroną powodową w dniu 21 września 2011 r., zgłoszenie podwykonawcy Generalnemu Wykonawcy (pismo z 2 kwietnia 2012 r.), pisemna zgoda na powierzenie części robót podwykonawcy (pismo z 20 kwietnia 2012 r.) oraz faktury VAT nr 45/2012, 97/2012 i 116/2012 opiewające na wynagrodzenia ze wykonane roboty, które to dokumenty wskazują na włączenie strony powodowej w realizację inwestycji „Kanalizacja obszaru Parku Krajobrazowego [...] i okolic Kontrakt VII - Zlewnia Oczyszczalni Ścieków w K. - zadanie 2 [...]” jako podwykonawcy. Skarżący, zdaniem sądu drugiej instancji, nie zdołał zakwestionować prawdziwości i wiarygodności wskazanych dokumentów, ani w zainicjowanym postępowaniu karnym, ani w toku niniejszego postępowania. Zgłoszone w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego, zmierzające do zakwestionowania prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych, okazały się bezzasadne. Według sądu drugiej instancji, wobec treści pisma z 20 kwietnia 2012 r., gołosłowne i całkowicie niezrozumiałe są wszelkie twierdzenia apelującego o błędnym ustaleniu,

że strona powodowa była zgłoszonym i zaakceptowanym przez Generalnego Wykonawcę podwykonawcą. O zgłoszeniu strony powodowej jako podwykonawcy i zaakceptowaniu tego faktu przez Generalnego Wykonawcę świadczą zarówno obiektywne dowody z dokumentów w postaci pism z 2 kwietnia 2012 r. i 20 kwietnia 2012 r. jak i świadkowie.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 647¹ k.c., art. 65 k.c. i art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Sąd Apelacyjny uznał, że zarzuty uchybienia dwóm pierwszym przepisom są bezpośrednio skorelowane z zarzutem poczynienia błędnych ustaleń faktycznych. Zgodził się z Sądem Okręgowym, że konsekwencją prawidłowego przyjęcia, że W. S.A. wykonał określone prace jako zgłoszony i zaakceptowany przez Generalnego Wykonawcę podwykonawca, było przypisanie Z. sp. z o.o. odpowiedzialności solidarnej za zapłatę wynagrodzenia i zasądzenie kwoty 3 029 198,94 zł na podstawie art. 647¹ k.c. Sąd pierwszej instancji rozważył m.in. postać, jaką może przyjąć zgoda, o której stanowi art. 647¹ § 1 k.c. Za przyjęciem, że Z. sp. z o.o. wyraził zgodę na realizację części robót przez podwykonawcę przemawiały pisma z 2 kwietnia 2012 r. oraz 20 kwietnia 2012 r. Treść zawartych w nich oświadczeń stron, wykładana przez pryzmat art. 65 k.c. potwierdzała, że Generalny Wykonawca, po dokonaniu pisemnego zgłoszenia podwykonawcy w postaci W. S.A., wyraził w formie pisemnej zgodę na działanie przez stronę powodową jako podwykonawca w ramach spornej inwestycji. Zgoda inwestora/generalnego wykonawcy jest jedną z przesłanek powstania jego solidarnej z wykonawcą odpowiedzialności wobec podwykonawcy. Zdaniem sądu drugiej instancji, czas wyrażenia zgody jest obojętny; może ona zostać wyrażona (także w sposób milczący) zarówno przed zawarciem umowy, w czasie jej zawierania, jak i po jej zawarciu, ponieważ art. 647¹ § 2 k.c. nie przewiduje żadnych ograniczeń w tym zakresie. Wobec jednak wyraźnego, pisemnego wyrażenia przez Z. zgody, o której stanowi art. 647¹ k.c., nie było konieczności czynienia szczegółowych i obszernych rozważań o możliwości milczącego czy też konkludentnego wyrażenia zgody.

Sąd Apelacyjny uznał też, że warunkiem ważności i skuteczności wyrażenia zgody nie było uprzednie przedłożenie Generalnemu Wykonawcy umowy

z podwykonawcą. Zgoda generalnego wykonawcy, o której mowa w art. 647¹ § 2 k.c., może być wyrażona w każdy sposób bez konieczności przedstawienia inwestorowi/generalnemu wykonawcy umowy z podwykonawcą lub jej projektu z odpowiednią dokumentacją.

Z treści pisma generalnego wykonawcy z 20 kwietnia 2012r. wynika, że w pierwszej kolejności wyraził on zgodę na realizację prac przez W. S.A. po czym wskazał, że po podpisaniu umowy (z podwykonawcą) prosi o dostarczenie mu kopii do wiadomości. Wynika z tego, że brak wglądu do ostatecznej treści umowy zawartej z podwykonawcą nie stanowił dla samego generalnego wykonawcy przeszkody w udzieleniu stosownej zgody. Z treści pisma nie wynika także, aby udzielona zgoda miała charakter warunkowy i była uzależniona od następczego przedłożenia kompletnej umowy z podwykonawcą.

Sąd drugiej instancji przyjął, że pozwana jest podmiotem profesjonalnie działającym na rynku i niejednokrotnie przy realizacji innych inwestycji występowała w charakterze wykonawcy czy podwykonawcy, a zatem znana jej jest w teorii i w praktyce procedura dokonywania zgłoszenia Inwestorowi lub Generalnemu Wykonawcy powierzenia wykonania części prac podwykonawcy. Zatem Z., składając oświadczenie o „wyrażeniu zgody na realizację prac przez firmę W. S.A.”, musiał sobie zdawać sprawę z jego prawnych konsekwencji. Strona pozwana nigdy nie usiłowała uchylić się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli, zatem nie może wywodzić, że oświadczenie takie zostało przez nią złożone pod wpływem błędu, groźby czy podstępu. Z treści wskazanego pisma nie sposób wyciągnąć wniosku, że stanowi ono, jak podnosi apelujący, wezwanie do uzupełnienia projektu umowy podwykonawczej o istotne jej elementy w postaci warunków płatności, terminu realizacji, zakresu robót. Strona pozwana nie przedłożyła także żadnych dokumentów, które miałyby stanowić wezwanie do uzupełnienia wskazanych braków. Zeznania świadków w tym zakresie są lakoniczne i nie określają w jakiej formie i kiedy M. miałby być wzywany do przekazania stronie pozwanej dodatkowych informacji czy dokumentów związanych z zawartą z W. umową podwykonawstwa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego strona pozwana wiedziała, że W. S.A. w ramach przedmiotowej inwestycji występuje zarówno jako podwykonawca Z. sp. jak i podwykonawca M. sp. z o.o. Wobec opóźnienia się przez M. z realizacją części prac, to właśnie stronie powodowej Z. sp. z.o.o. powierzył realizację opóźnionych prac, co wskazuje na to, że co do zasady współpraca stron przebiegała pomyślnie. Powyższe rozważania przemawiały za przyjęciem, że zarzuty naruszenia art. 647¹ k.c. oraz 65 k.c. nie zasługiwały na uwzględnienie i nie implikowały zmiany zaskarżonego wyroku.

Chybiony był, zdaniem sądu drugiej instancji, również zarzut naruszenia art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. Strona pozwana kwestionowała prawidłowość przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że zawezwanie do próby ugodowej dokonane przez stronę powodową w dniu 12 stycznia 2015 r. stanowiło w istocie czynność zmierzającą bezpośrednio do dochodzenia roszczenia. W jej ocenie powód celowo dążył jedynie do przerwania biegu przedawnienia. Apelujący nie wykazał, aby powód w istocie zmierzał jedynie do przerwania biegu przedawnienia. O takim zamiarze nie może świadczyć wskazanie we wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, że w toku rozmów prowadzonych przez strony na wcześniejszym etapie sporu strona pozwana zaprzeczyła roszczeniu. Nie można bowiem w sposób generalny wykluczyć, że strony, mimo początkowej różnicy stanowisk w wyniku zawezwania do próby ugodowej, nie doszłyby do porozumienia czyniąc sobie wzajemne ustępstwa. Także data złożenia przez powodową spółkę wniosku nie wskazuje, aby w zamierzeniu dążyła ona jedynie do przerwania biegu terminów przedawnienia. W konsekwencji brak było wystarczających, uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że skuteczne złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej nie skutkowało przerwaniem biegu terminów przedawnienia.

Skargę kasacyjną złożył pozwany, zaskarżając powyższy wyrok w całości. Jako podstawę skargi kasacyjnej wskazał:

1. Naruszenia prawa procesowego, które miały istotny wpływ na wynik postępowania:

- art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., art. 243² k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 387 § 2 k.p.c. i art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. polegające

na nierozpoznanie przez Sąd Apelacyjny istoty sprawy w granicach apelacji, z uwagi na:

- pominięcie przez Sąd podnoszonego przez stronę pozwaną zarzutu, iż umowa podwykonawcza o wykonanie robót budowlanych nr 1/09/2011 zawarta w dniu 21 września 2011 r. przez powoda z M. Sp. z o.o. w żadnym z postanowień nie przewidywała wykonania przez powoda prac, polegających na budowie kanałów metodą przewiertu sterowanego DN600, a tym samym roszczenie dochodzone przez powoda pozwem nie było uzasadnione treścią przedmiotowej umowy,
- nieuwzględnienie przy orzekaniu materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu apelacyjnym (art. 382 k.p.c. oraz art. 243² k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.), tj. dokumentów złożonych przez pozwanego wraz z pismem procesowym z dnia 28 października 2020 r. oraz zgromadzonych w dołączonych aktach spraw prowadzonych przez Sąd Rejonowy w O. i Sąd Rejonowy [...] w P. w postaci wniosków o zawezwanie do próby ugodowej, wszczynających te postępowania, wraz ze wszelkimi załącznikami, w szczególności załącznikami w postaci faktur VAT, za pomocą których pozwany wykazywał istotne dla rozstrzygnięcia fakty, tj. że powód składając wnioski o zawezwanie do próby ugodowej domagał się zarówno zapłaty za dostawę materiałów rur kamionkowych przeciekowych DN600 (świadczenia zgodnego z umową podwykonawczą) jak i wynagrodzenia za wykonanie prac, polegających na budowie kanałów metodą przewiertu sterowanego DN600 wraz z materiałem (tj. świadczenia nieobjętego przedmiotem umowy),
- brak omówienia w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego zarzutu przedstawionego powyżej oraz brak omówienia przyczyn niedokonania ustaleń faktycznych w oparciu o dowody opisane powyżej przeprowadzone w trybie art. 243¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i jakiegokolwiek oceny mocy dowodowej tych dokumentów.

2. Naruszenie prawa materialnego:

- art. 353¹ k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 56 k.c., art. 77 § 1 k.c., art. 371 k.c., art. 647 k.c., art. 647¹ § 1 - 6 k.c.1 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności i w związku z treścią § 1 ust. 2 oraz § 11 ust. 1 umowy podwykonawczej o wykonanie robót budowlanych nr 1/09/2011 zawartej w dniu 21 września 2011 r. przez powoda z M. Sp. z o.o., polegające na:

- niewłaściwym zastosowaniu tych przepisów i dokonaniu oceny zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia z pominięciem, że zgodnie z treścią § 1 ust. 2 umowy podwykonawczej o wykonanie robót budowlanych nr [...] zawartej w dniu 21 września 2011 r. przez powoda z M. Sp. z o.o. przedmiotem umowy było dostarczenie materiałów: rury kamionkowe DN 600 w ilości 1.400,- mb, nie zaś wykonanie prac polegających na budowie kanałów metodą przewiertu sterowanego DN 600 z materiałem, a tym samym bezpodstawne przyjęcie, że pozwany jako wykonawca ponosi solidarną odpowiedzialność na podstawie art. art. 647¹ § 5 k.c. w zw. z art. 12 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności za wynagrodzenie dalszego podwykonawcy, za prace polegające na budowie kanałów metodą przewiertu sterowanego DN 600 z materiałem,

- art. 60 k.c., art 56 k.c. i art. 647¹ § 1-6 k.c. w zw. z art. 12 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności oraz art. 371 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i dokonanie błędnej oceny oświadczenia pozwanego z dnia 20 kwietnia 2012 r., polegającej na uznaniu, że pozwany wyraził zgodę na zawarcie umowy z podwykonawcą, w sytuacji gdy pozwany jednoznacznie zgłosił zastrzeżenia do faktu zawarcia umowy z dalszym podwykonawcą, tj. domagał się przedstawienia umowy, która miałaby regulować zakres prac oraz wysokość wynagrodzenia, a tym samym brak jest podstaw do uznania, że wyrażona zgoda miała mieć charakter blankietowy i obejmowała również zakres prac wykonany do dnia jej wyrażenia, a tym samym bezpodstawne przyjęcie, że pozwany jako wykonawca ponosi solidarną odpowiedzialność na podstawie art. art. 647¹ § 5 k.c. w zw. z art. 12 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności za wynagrodzenie dalszego podwykonawcy,

- art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i bezpodstawne przyjęcie, że roszczenie powoda o wynagrodzenie za wykonanie prac, polegających na budowie kanałów metodą przewiertu sterowanego DN 600 z materiałem nie uległo przedawnieniu, a wniosek o zawezwanie do próby ugodowej zgłoszony w postępowaniu przed Sądem Rejonowym Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu spowodował przerwanie biegu przedawnienia tych roszczeń w sytuacji, gdy w tym wniosku powód domagał się wyłącznie wynagrodzenia za prace wynikające z umowy z dnia 21 września 2011 r., która nie obejmowała prac polegających na budowie kanałów metodą przewiertu sterowanego DN 600, a jedynie dostawę materiałów potrzebnych do wykonania tych prac.

W odpowiedzi na skargę powódka wniosła o jej oddalenie i o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności rozważeniu podlegały zarzuty naruszenia prawa procesowego, które zdaniem skarżącego miały istotny wpływ na wynik postępowania, czyli art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., art. 243² k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 387 § 2 k.p.c. i art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Podniesione zarzuty zmierzają do uwikłania Sądu Najwyższego w niedopuszczalną na tym etapie weryfikację ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Na etapie skargi kasacyjnej nie może mieć miejsca kreacja alternatywnego stanu faktycznego sprawy poprzez (ponowne) badanie czy umowa podwykonawcza o wykonanie robót budowlanych nr [...] zawarta w dniu 21 września 2011 r. przez powoda z M. Sp. z o.o. przewidywała wykonanie przez powoda prac ani w jakim zakresie. Nadzwyczajny charakter skargi kasacyjnej i ograniczenia w zakresie jej badania, uniemożliwiają traktowanie Sądu Najwyższego jako trzeciej instancji.

Te same argumenty należy postawić kolejnemu zarzutowi skargi, tj. nieuwzględnienia przy orzekaniu dokumentów złożonych przez pozwanego wraz

z pismem procesowym z dnia 28 października 2020 r. oraz zgromadzonych w dołączonych aktach spraw prowadzonych przez Sąd Rejonowy w O. i Sąd Rejonowy [...] w P.. Skarżący dokonuje w ten sposób niedopuszczalnej kreacji stanu faktycznego innego od ustalonego przez sądy powszechne.

Sądy obu instancji odnosiły się w swoich uzasadnieniach do twierdzeń i dowodów, prezentowanych przez pozwanego, nie jest zatem uzasadniony również zarzut zaniechania oceny mocy dowodowej tych dokumentów.

Podsumowując, zarzuty naruszenia prawa procesowego, podnoszone w skardze, stanowiły próbę obejścia zawartego w art. 398³ § 3 oraz w art. 398¹³ § 2 k.p.c. zakazu, iż podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Zarzucane naruszenia prawa procesowego stanowią niedopuszczalną polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, dokonaną przez sądy obu instancji.

Sąd Najwyższy podkreśla, że nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły, jeżeli nie polegają one na naruszeniu prawa materialnego lub procesowego wykazanym w zarzutach kasacyjnych. Tymczasem w sprawie niniejszej taka sytuacja nie miała miejsca. Zaskarżony wyrok jest prawidłowy, a stan faktyczny, który legł u jego podstaw, nie może budzić wątpliwości co do prawidłowości (ani być podważany w skardze kasacyjnej). Co więcej, skarżący w sprawie niniejszej próbuje nawet podważać ustalenia, dokonane w postępowaniu przygotowawczym przed Prokuraturą Rejonową w P. argumentując, że dokumenty jakimi posłużyła się strona powodowa tj. Protokoły odbioru i wystawione na ich podstawie faktury nie są prawdziwe. Prawdziwość tych dokumentów były przedmiotem oceny Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego i nie została przez nie zakwestionowana.

Zdaniem Sądu Najwyższego, niezasadne są również zarzuty naruszenia prawa materialnego (tj. art. 353¹ k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 56 k.c., art. 77 § 1 k.c., art. 371 k.c., art. 647 k.c., art. 647¹ § 1 -

6 k.c.1 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności i w związku z treścią § 1 ust. 2 oraz § 11 ust. 1 umowy podwykonawczej o wykonanie robót budowlanych nr 1/09/2011 zawartej w dniu 21 września 2011 r. przez powoda z M. Sp. z o.o.). Również one zmierzają jedynie do podważenia stanu faktycznego, ustalonego przez sądy powszechne. Skarżący próbuje tymi zarzutami przekonać, że przedmiot umowy był inny, niż ustalony w toku postępowania przed sądami obu instancji. Zmierzają one w rzeczywistości do podważenia oceny dowodów (w tym wypadku konkretnie oświadczenia pozwanego z dnia 20 kwietnia 2012 r.). Pod pozorem zarzutu naruszenia art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. skarżący kwestionuje ustaloną przez sądy powszechne treść i skutek wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, co również nie może mieć miejsca w postępowaniu ze skargi kasacyjnej.

Mając na uwadze zaprezentowane argumenty Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną jako bezzasadną (w punkcie 1 wyroku). O kosztach orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Dariusz Pawłyszczko Agnieszka Góra-Błaszczkowska Mariusz Załucki

(R.N.

[a!])